CHƯƠNG 2254

Hạt Châu Hồng Mông

“Phụt…” Nghe Hạ Nhân đưa ra điều kiện, Điền Quang Long lập tức phun ra một ngụm máu.

Hắn dường như đã nhớ tới tình cảnh giao dịch giữa hai người khi còn ở Tiểu Chúa Tể cảnh.

Khi ấy Hạ Nhân muốn mua của hắn mấy giọt tinh huyết, kết quả hắn không chịu bán.

“Hạ đạo hữu…” Điền Quang Long nói: “Cái này… cái này…”

“Ngưng tụ hai đoàn bản nguyên đạo pháp lục phẩm, chuyện đó cũng không thành vấn đề!”

“Nhưng mà… có thể để lại chiếc nhẫn cho ta không!”

“Lão đệ… ờ… ông nội ơi… ta còn phải tu hành, mất nhẫn thì không được đâu, trong đó có tài nguyên của ta mà!”

“Còn có không ít thứ thật sự vô dụng với ngươi!”

Hạ Nhân cười cười, nói: “Ta hiểu rồi, trong nhẫn của ngươi chắc chắn có bí mật không thể để người khác biết, đúng không? Một bí mật rất lớn phải không?”

“Hồng Lộc, mau giết hắn đi, người này có bí mật lớn…”

“Đừng!” Điền Quang Long lại phun ra một ngụm máu: “Thật sự không có…”

“Hạ đạo hữu, làm người nên chừa lại một đường sống, ta từ đầu đến cuối chưa từng nghĩ sẽ làm thịt ngươi… ta chỉ là… chỉ là…”

Ánh mắt hắn quét qua Trịnh Hồng Lộc, hạ giọng nói: “Chẳng qua thấy người đẹp thì nổi lòng ham thích, gặp được nữ nhân mình thích nên động lòng mà thôi, ta ta ta…”

“Chỉ phạm chút lỗi như vậy, ngươi giết ta có phải quá tàn nhẫn rồi không?”

“Gánh nhân quả này đối với ngài cũng không tốt đâu!”

Trên mặt Hạ Nhân vẫn luôn treo nụ cười hờ hững. Hắn nhìn Điền Quang Long suốt ba nhịp thở rồi mới nói: “Thế này đi, trước tiên ngươi ngưng tụ đạo pháp!”

“Lần này không được giả dối, nếu không ta nhất định chém ngươi!”

“Ấy ấy ấy…” Điền Quang Long không còn lựa chọn nào khác, chỉ đành thành thật ngưng tụ đạo pháp.

Rất nhanh, hai đoàn đạo pháp đã được ngưng tụ, đưa tới tay Hạ Nhân.

Hạ Nhân nhìn đạo pháp, rồi lại nhìn Điền Quang Long, nói: “Khá lắm… xem ra ngưng tụ hai đoàn bản nguyên cũng không khiến ngươi suy yếu lắm nhỉ, hay là thêm chút nữa?”

“Không được, không được, tuyệt đối không được…”

“Hạ đạo hữu, ngài chờ một chút, ta lấy cho ngài ít tinh huyết!”

Ngay sau đó, Điền Quang Long hóa thành một con cự long lao vào hư không.

Con rồng này trông không giống Thần Long ở Tiên giới, thân hình lớn hơn rất nhiều.

Sau đó, hắn vắt ra ba giọt tinh huyết tâm đầu, đưa cho Hạ Nhân.

Trong sắc vàng còn phảng phất một tia tím nhạt.

Mỗi giọt đều lớn chừng vài trượng.

Yêu tộc có thân hình khổng lồ đúng là tốt, đến tinh huyết cũng lớn hơn nhiều.

Nếu là nhân tộc, một giọt nhiều lắm cũng chỉ lớn bằng nắm tay.

“Thu!” Hạ Nhân đương nhiên không khách sáo, phất tay một cái, trực tiếp thu tinh huyết vào không gian.

Thân rồng khổng lồ lập tức thu nhỏ, một lần nữa đáp xuống trước mặt Hạ Nhân.

Lúc này sắc mặt tên này đã khó coi hơn nhiều.

“Đạo hữu… được chưa?” Điền Quang Long khổ sở nhìn Hạ Nhân: “Tại hạ đã hoàn thành lời hứa!”

Hạ Nhân hỏi: “Đạo lữ này của ta, ngươi còn muốn nữa không?”

“Nếu ngươi muốn, chúng ta vẫn có thể bàn lại giá cả!”

“Ơ… không không không…” Điền Quang Long sợ đến run người, nói: “Không cần nữa, không cần nữa… không dám, không dám… đạo hữu, ta yếu lắm rồi!”

Ánh mắt Hạ Nhân rơi xuống tay tên này.

Nhìn thấy ánh mắt Hạ Nhân, Điền Quang Long sợ đến run rẩy, vội vàng giấu chiếc nhẫn đi.

Hạ Nhân nói: “Đừng giấu nữa… thế này đi… đưa hai chiếc nhẫn cho ta!”

“Ngươi chắc chứ?” Điền Quang Long nhìn Hạ Nhân, nửa tin nửa ngờ, hắn đã không dám tin lời tên này nữa.

Hạ Nhân nói: “Ta chắc chắn. Ngươi có thể không tin, nhưng nếu không tin thì ta sẽ tự lấy!”

“Được!” Điền Quang Long nghiến răng, đưa cả hai chiếc nhẫn trong tay cho Hạ Nhân.

Trong hai chiếc nhẫn đều có đồ tốt.

Thần kim chất thành từng đống, còn có đủ loại ngọc giản, vật liệu, thiên tài địa bảo và những thứ khác.

Thần niệm quét qua, nhưng không có vật nào đặc biệt cần thiết với Hạ Nhân.

Hắn đưa tay ra, lấy một viên châu tròn vo đang lóe ánh sáng tím nhạt từ trong chiếc nhẫn thứ hai.

“Đây là vật gì?” Hạ Nhân cầm viên châu hỏi Điền Quang Long.

Viên châu này không lớn, chỉ cỡ hạt hạnh nhân, kích thước cũng xấp xỉ thần cách.

“Không biết!” Điền Quang Long lắc đầu, nói: “Ta có được thứ này đã lâu, thậm chí còn quên mất mình lấy nó từ trong nhẫn của tên nào rồi!”

“Cụ thể có tác dụng gì, ta cũng không biết!”

“Cấp bậc thế nào, ta cũng chẳng rõ!”

“Ta cảm thấy màu sắc của nó khá giống màu đại đạo chi lực mà ta tu luyện, ngươi nhìn thần cách của ta đi!”

Hạ Nhân cười cười, không nói gì.

Không đúng nhỉ, sao ta lại cảm thấy nó khá giống thần cách của mình?

Hạ Nhân không để lộ vẻ gì, ném thứ này vào Tụ Bảo Bồn, rồi lập tức lấy ra.

Khi thần niệm lại quét qua, tin tức lập tức hiện lên.

Tác dụng: Sau khi luyện hóa, có thể khai mở một phương thế giới bên trong!

Bề ngoài Hạ Nhân vẫn không mảy may biến sắc, nhưng trong lòng lại cuộn trào như biển lớn dậy sóng.

Hồng Mông Chí Đạo Chung của lão tử chính là cấp Hồng Mông, cũng tức là cấp bậc vượt trên mọi thần khí trong Thần giới.

Một viên châu nhỏ bé như vậy, phẩm cấp lại vượt ra ngoài Thần giới ư?

“Chính là nó!” Hạ Nhân cất Hạt Châu Hồng Mông đi, rồi chậm rãi trả hai chiếc nhẫn lại cho Điền Quang Long.

Điền Quang Long nhận lấy nhẫn, nhưng đôi mắt vẫn không ngừng quét qua người Hạ Nhân. Hắn luôn cảm thấy mình dường như đã đánh mất thứ gì đó vô cùng ghê gớm.

“Hạ đạo hữu… đây là vật gì?”

Hạ Nhân nói: “Hạt Châu Hồng Mông!”

“Hạt Châu Hồng Mông là gì?” Điền Quang Long lại hỏi.

Hạ Nhân nói: “Là một viên châu!”

Điền Quang Long hỏi: “Là viên châu thế nào?”

Hạ Nhân nói: “Là Hạt Châu Hồng Mông!”

Ngươi nói xem, câu này chẳng phải là nói thừa sao?

“Vậy… nó có tác dụng gì?” hắn hỏi.

Hạ Nhân nói: “Đợi tu vi đạt đến một mức nhất định, có thể khai mở một phương tiểu thế giới bên trong!”

“Đương nhiên, cũng có thể là đại thế giới!”

Điền Quang Long hỏi: “Có tác dụng gì?”

Hạ Nhân nói: “Dùng để khai mở thế giới!”

Điền Quang Long: “Hạ đạo hữu, lời ngươi nói hình như là... nói thừa!”

Hạ Nhân nói: “Nói thừa... những gì ta biết đều đã nói cả rồi. Thứ này ở trong tay ngươi bao nhiêu năm như vậy mà ngươi còn không biết, dựa vào đâu ta lại biết?”

“Có điều... ta đoán nhé... cấp bậc của nó không thấp!”

“Có lẽ là đồ vật cấp tám, thậm chí là cửu phẩm!”

“Hít hà...” Điền Quang Long hít ngược một hơi lạnh: “Cao đến vậy sao?”

“Ừ!” Hạ Nhân nói: “Có lẽ vậy!”

“Vậy sao ngươi biết tên của nó?” Điền Quang Long lại hỏi: “Trước đây ngươi từng thấy nó rồi à?”

“Chưa từng thấy!” Hạ Nhân lắc đầu.

Điền Quang Long truy hỏi: “Vậy sao ngươi biết nó chính là Hạt Châu Hồng Mông?”

Hạ Nhân nói: “Bởi vì cái tên này là ta vừa đặt cho nó!”

Lần này không đợi Điền Quang Long hỏi tiếp, Hạ Nhân chủ động nói: “Ngươi hẳn biết Càn Khôn Châu chứ? Còn có Tụ Lý Hồ!”

“Biết!” Điền Quang Long nói: “Càn Khôn Châu là ngũ phẩm, Tụ Lý Hồ là thất phẩm. Bên trong tự thành một cõi, có thể nuôi dưỡng thiên tài địa bảo không vượt quá phẩm cấp của chúng!”

Hạ Nhân nói: “Chính là như vậy. Hạt Châu Hồng Mông này có lẽ cũng thuộc loại đó. Sau này khi tu vi của ta đạt đến Thần Đế cảnh, khai mở được tiểu thế giới, biết đâu có thể nuôi dưỡng thiên tài địa bảo bát phẩm, thậm chí cửu phẩm!”

CHƯƠNG 2255

Thành Thiên Ngô

Hạ Nhân đã sống qua vô số năm tháng, hiểu rất rõ điều này.

Hắn lấy được một món đồ từ trên người Điền Quang Long, mấu chốt là ngay cả Điền Quang Long cũng không biết cấp bậc của món đồ này.

Như vậy, dù thế nào đi nữa, tên này cũng sẽ canh cánh trong lòng.

Nếu lúc này hạ thấp giá trị của viên châu này xuống mức chẳng đáng một đồng, ngược lại càng dễ khiến Điền Quang Long sinh nghi.

Một thứ chẳng có chút giá trị nào, ngươi sẽ lấy sao?

Vì vậy, cách tốt nhất là nói cấp bậc của món đồ này thật cao, nhưng công dụng lại cực kỳ bình thường, rất vô dụng.

Ví dụ như hiện giờ, Thiên Châu Hồng Mông, nghe đã đủ oai chưa? Đây vốn là tên thật của nó. Nếu ta nói nó là bảo vật cấp tám, cấp chín, ngươi có cảm thấy mình bị thiệt không?

Nhưng nếu ta nói sau này nó chỉ có thể khai mở một phương thế giới, vậy thì... khá là vô dụng.

Trong Thần giới, chẳng phải tất cả tiểu thế giới đều dùng để nuôi dưỡng thiên tài địa bảo sao?

Tiểu thế giới cấp cao, xét về giá trị đương nhiên vô cùng quý giá, nhưng đối với người tu hành mà nói thì có cũng được, không có cũng chẳng sao, chưa đến mức không thể từ bỏ.

Quả nhiên, sau khi nghe lời giải thích của Hạ Nhân, ít nhất nhìn từ vẻ mặt, Điền Quang Long đã thả lỏng hơn nhiều.

“Bây giờ... Hạ đạo hữu, có thể lấy thứ trong cơ thể ta ra chưa?” Điền Quang Long không còn vướng mắc chuyện Thiên Châu Hồng Mông nữa.

Hạ Nhân gật đầu, nói: “Được!”

Hắn phất tay, hút ấn ký Phật môn ra khỏi cơ thể Điền Quang Long.

“Điền Quang Long...” Hạ Nhân thản nhiên nói: “Ngươi có thể đi rồi!”

“Khoan đã!” Điền Quang Long hỏi: “Ta còn một vấn đề!”

Điền Quang Long tỏ vẻ không tin, nói: “Ngươi... ngươi thật sự là Thần Tôn cảnh sao?”

“Không phải!” Hạ Nhân lắc đầu: “Cảnh giới thật sự của ta, thật ra cũng xấp xỉ ngươi... Ta là Thần Vương cảnh tầng hai!”

“Tốt lắm...” Điền Quang Long nói: “Ta đã bảo mà, sao có thể có Thần Tôn cảnh vượt cấp đánh bại ta được, lão tử có tận ba mươi thần khiếu đấy!”

“Ngươi có bao nhiêu thần khiếu?” Điền Quang Long hỏi Hạ Nhân.

Hạ Nhân nói: “Hai mươi tám!”

“Không thể nào...” Điền Quang Long nói: “Ngươi có hai mươi tám thần khiếu, lại chỉ là Thần Vương cảnh tầng hai, sao có thể đánh thắng ta?”

Hạ Nhân nói: “Chẳng phải ta có thần khí cấp chín sao?”

“Hừ...” Điền Quang Long hơi không phục, hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Ngươi cố ý ép thấp tu vi, rốt cuộc là vì sao?”

Hạ Nhân nói: “Câu cá thôi... Nếu có kẻ muốn lấy lớn hiếp nhỏ, vừa hay ta làm thịt hắn, cướp lấy nhẫn trữ vật của hắn!”

“Vừa có thể nhanh chóng tích lũy tài phú, lại không dính nhân quả, chuyện tốt thế còn gì?”

“Được được được, được được được...” Điền Quang Long nghiến răng nói: “Ngươi coi ta là cá à?”

Hạ Nhân nói: “Không hề... Điền đạo hữu, nếu muốn đánh thêm một trận, ta cũng có thể phụng bồi!”

“Hừ!” Điền Quang Long nói: “Đi đây... À đúng rồi... Đây là nơi nào?”

Hạ Nhân khẽ mỉm cười: “Thần quốc Lời Nguyền, Thần vực Thiên Ngô, cách đây không xa chính là Thành Thiên Ngô!”

“Đi đây...” Lần này Điền Quang Long thật sự hóa thành một vệt sáng bay đi.

“Công tử...” Đợi Điền Quang Long đi xa, Trịnh Hồng Lộc mới khẽ hỏi: “Tại sao lại lừa hắn rằng người là Thần Vương cảnh tầng hai?”

Hạ Nhân cười cười: “Nếu không thì hắn sẽ mất ngủ, cả đời đều sẽ nhớ mãi đến ta!”

“Chúng ta cứ đến Thành Thiên Ngô xem thử trước!”

Trịnh Hồng Lộc dẫn Hạ Nhân, chỉ mất hơn mười nhịp thở đã đến Thành Thiên Ngô.

Thành Thiên Ngô là chủ thành của Thần vực Thiên Ngô, theo lý mà nói, thành chủ nơi này hẳn phải là Thần Hoàng cảnh.

Hơn nữa, hiện giờ hắn mang gương mặt tuấn tú đến mức bức người, không phải Hạ Nhân cũng chẳng phải Bách Lý Mặc. Nếu người nhà họ Thiên Ngô không đặc biệt chú ý đến hắn, nhất định sẽ không nhận ra.

Thần niệm của Hạ Nhân ầm ầm mở rộng, quét ra bốn phía, nhưng thần niệm của hắn căn bản không thể bao phủ toàn bộ tòa thành lớn.

Thương hội lớn nhất Thành Thiên Ngô là Thương hội Thiên Ngô. Hạ Nhân không bước vào thương hội này, bởi đây là sản nghiệp của nhà họ Thiên Ngô, dò hỏi chuyện nhà họ Thiên Ngô hoặc nhà họ Bách Lý ở đây thì không tiện lắm.

Hạ Nhân tùy tiện tìm một thương hội rồi bước vào.

Có điều sau khi vào trong, hắn cũng không lập tức dò hỏi chuyện nhà họ Thiên Ngô.

“Đạo hữu muốn gì?” Một nữ tử mặc đạo bào màu lam bước tới.

Nàng có tu vi Thần Tôn cảnh tầng sáu.

Hạ Nhân chắp tay, nói: “Đạo hữu khỏe... Thương hội các ngươi là thương hội lớn nhất Thành Thiên Ngô sao?”

Sắc mặt nữ nhân tối sầm, nhưng vì giữ phép tắc nghề nghiệp, nàng vẫn trả lời Hạ Nhân: “Không phải... Thương hội lớn nhất Thành Thiên Ngô chúng ta là Thương hội Thiên Ngô!”

Hạ Nhân lại hỏi: “Thương hội các ngươi cũng trực thuộc phủ thành chủ sao?”

“Không phải!” Nữ nhân lắc đầu, đã hơi mất kiên nhẫn: “Thương hội chúng ta không trực thuộc phủ thành chủ, mà trực thuộc nhà Hoàng Phủ, phó thành chủ!”

“Ồ!” Hạ Nhân gật đầu: “Đi thôi... Tìm một nơi nói chuyện kỹ hơn!”

Lúc này nữ tử mới dẫn Hạ Nhân vào một nhã gian ở tầng một.

Vào trong nhã gian, Hạ Nhân lấy ra một quả: Hỗn Thiên Quả.

Trong Hỗn Thiên Quả chứa pháp tắc thuộc tính mộc, chỉ cần nuốt một quả là có thể giúp tu sĩ Thần Quân cảnh trở xuống tăng một bậc tu vi.

“Đạo hữu muốn bán thứ này sao?” Nữ nhân có phần khinh thường: “Đây chỉ là vật cấp bốn. Tuy cũng được xem là thiên tài địa bảo không tệ, nhưng... không thể đổi lấy vật cấp năm!”

“Ta biết!” Hạ Nhân nói: “Ta muốn hỏi vài vấn đề. Nếu đạo hữu có thể giải đáp thắc mắc cho ta, quả này coi như thù lao ta tặng ngươi!”

Nghe vậy, nữ nhân lập tức trở nên nhiệt tình.

Thứ này tuy không đáng tiền trong mắt cường giả Thần Tôn cảnh, nhưng nếu dùng cho hậu bối của mình thì lại vô cùng quý giá.

Có đôi khi dù cố ý đi mua, chưa chắc đã mua được.

“Ha ha ha...” Nữ nhân cười khẽ: “Đạo hữu có gì muốn hỏi thì cứ hỏi thẳng. Dù là chuyện kín đáo đến đâu, chỉ cần thiếp thân biết, nhất định sẽ nói cho ngươi!”

“Được!” Hạ Nhân nói: “Ta nghe nói Thất Chú Thư đã xuất thế, ngươi có biết không?”

Nghe đến đây, sắc mặt nữ nhân đột nhiên biến đổi, trở nên nghiêm túc: “Thất Chú Thư?”

“Ngươi... ngươi muốn có được Thất Chú Thư?”

“Ta chưa từng nghe nói đến thứ này!”

“Ha ha ha...” Hạ Nhân cười cười, nói: “Đạo hữu không cần hoảng hốt. Ý ta là, Thất Chú Thư đã xuất thế, nghe nói được một tuyệt thế thiên tài của nhà họ Bách Lý, Bách Lý Mặc, lấy được!”

“Đương nhiên, sau đó Bách Lý Mặc lại bán Thất Chú Thư cho Thần Đế!”

“Ta không muốn có được Thất Chú Thư, nhưng lại muốn đến thăm vị Bách Lý Mặc này!”

“Ta muốn xem thử người có đại khí vận rốt cuộc trông như thế nào!”

“Xin hỏi, ngươi biết địa chỉ nhà họ Bách Lý không?”

“Phù...” Nữ nhân thở phào một hơi, nói: “Làm ta sợ chết khiếp... Ta còn tưởng ngươi thật sự đến đây để cướp Thất Chú Thư. Không sai, Thất Chú Thư đúng là do Bách Lý Mặc lấy được!”

“Có điều Bách Lý Mặc đã giao nó cho Thần Đế, hơn nữa nghe nói hiện giờ Bách Lý Mặc cũng không rõ tung tích, không có mặt trong gia tộc!”

“Vì vậy, cho dù ngươi có đến nhà họ Bách Lý cũng không tìm được hắn!”

Hạ Nhân cười cười, nói: “Haiz... Vậy đúng là đáng tiếc thật...”

“Nếu đạo hữu biết nhà họ Bách Lý ở đâu, mong ngươi chỉ điểm cho ta!”

“Ta cũng đến để lại lời nhắn cho Bách Lý Mặc, tiện cho sau này gặp mặt!”

“Chuyện này đơn giản!” Nữ tử cười cười, sau đó lấy ra một miếng ngọc giản. Nàng dùng thần niệm khắc họa một phen trong ngọc giản rồi đưa cho Hạ Nhân, nói: “Vị trí nhà họ Bách Lý nằm trong này!”

“Thôi vậy, đã nhận của ngươi một quả Hỗn Thiên Quả thì cũng không thể nhận không đúng không?”

“Ta tiện thể nói luôn cho ngươi biết tình hình của nhà họ Bách Lý.”

CHƯƠNG 2256

Bách Lý Thần Hoàng

Nữ tử vừa pha trà vừa nói: “Thật ra... trước đây Bách Lý gia cũng khá tốt!”

“Bọn họ ở thành Thiên Ngô, thực lực hùng hậu, hơn nữa còn có một thương hội!”

“Lão tổ nhà họ là phó thành chủ số một của thành Thiên Ngô!”

Hạ Nhân gật đầu: “Những chuyện này ta biết...”

Nữ tử tiếp tục nói: “Sau đó, cũng vì chuyện Thất Chú Thư mà Thiên Ngô gia và Bách Lý gia trở mặt!”

“Bởi vì thực lực của Thiên Ngô gia mạnh hơn, hơn nữa lão tổ Thiên Ngô gia còn là chủ nhân của thành Thiên Ngô, cai quản một hoàng quốc!”

“Sau khi trở mặt, tình cảnh của Bách Lý gia liền khá đáng lo!”

“May mà vào lúc này, Bách Lý Mặc xuất hiện, giao Thất Chú Thư trong tay cho Hải Đường Thần Hoàng. Nghe nói Hải Đường Thần Hoàng còn hứa nhận Bách Lý Mặc làm đệ tử, cho nên Thiên Ngô gia cũng không dám quá mức đối phó Bách Lý gia!”

“Còn một điều nữa, đó là lão tổ Bách Lý gia cũng không phải kẻ yếu!”

“Nhưng hiện giờ, Bách Lý gia bị nhiều thế lực chèn ép, xem ra ngay cả thân phận phó thành chủ cũng không giữ nổi!”

“Nếu không giữ được chức phó thành chủ số một này, sau này Bách Lý gia thật sự sẽ ngày càng suy tàn!”

Nữ tử kể cho Hạ Nhân nghe sơ qua tình hình của Bách Lý gia.

Thực ra cũng chẳng có tin tức quan trọng gì, nội dung chỉ là khái quát một số tình hình cơ bản của Bách Lý gia.

Đương nhiên, Hạ Nhân cũng nhân cơ hội tìm hiểu tình hình của Thiên Ngô gia.

Nói về Bách Lý gia trước, Bách Lý gia chỉ có một vị Thần Hoàng, mà vị Thần Hoàng này còn là nữ Thần Hoàng, tu vi Thần Hoàng cảnh tầng bảy.

Thần Hoàng của Thiên Ngô gia thì lợi hại hơn nhiều, là Thần Hoàng cảnh tầng chín, sức chiến đấu mạnh mẽ vô cùng.

Mấu chốt là Thiên Ngô gia không chỉ có một vị Thần Hoàng. Ngoài lão tổ gia tộc ra, nhà họ còn vừa có thêm một cường giả Thần Hoàng cảnh tầng một.

“Đa tạ!” Hạ Nhân chắp tay, rời khỏi thương hội, sau đó không ngừng nghỉ, đi thẳng đến trước một gia tộc lớn nào đó trong thành Thiên Ngô.

Tuy hiện giờ khí thế của Bách Lý gia không bằng trước kia, nhưng vẻ bề ngoài vẫn còn đó.

“Hai vị đây là...” Người gác cổng Bách Lý gia thấy Hạ Nhân và Trịnh Hồng Lộc thì bước lên hỏi.

Hạ Nhân chỉ vào Trịnh Hồng Lộc: “Vị này là con gái của Thần Đế, tu hành Không Gian đạo pháp, hiện giờ đã là Thần Vương cảnh tầng mười!”

“Đặc biệt đến cầu kiến Bách Lý Thần Hoàng!”

Nói xong, Hạ Nhân lấy ra một miếng ngọc giản: “Nếu Bách Lý Thần Hoàng không chịu gặp chúng ta, ngươi cứ đưa ngọc giản này cho nàng. Sau khi xem xong, nàng nhất định sẽ gặp ta!”

“Chuyện này...” Tu vi của tu sĩ canh cửa không cao, chỉ ở Thần Ngự cảnh tầng bảy.

Hắn hít sâu một hơi, nhận lấy ngọc giản rồi nói: “Hai vị chờ một lát, ta đi rồi sẽ quay lại ngay!”

Chẳng bao lâu sau, khoảng thời gian một nén nhang, tu sĩ Thần Ngự cảnh kia đã quay lại!

Nhìn thấy Hạ Nhân, vẻ mặt người này càng thêm cung kính, nói: “Hai vị tiền bối, mời đi theo ta!”

Hắn dẫn Hạ Nhân và Trịnh Hồng Lộc vào Bách Lý gia.

Hạ Nhân hỏi: “Lão tổ Bách Lý nói thế nào?”

Người gác cổng đáp: “Lão tổ nói mau mời vào, phải cung kính tiếp đãi!”

“Ừm!” Hạ Nhân gật đầu.

Rất nhanh, hai người đã được dẫn đến bên ngoài một đại điện màu đen.

Trận pháp bên ngoài đại điện lần lượt mở ra, cánh cửa cũng mở theo.

“Hai vị, vào đi!” Một giọng nữ trong trẻo truyền đến.

Hạ Nhân dẫn Trịnh Hồng Lộc nhanh chóng bước vào trong.

Trận pháp phía sau lại lần lượt khép lại.

Trong đại điện, minh châu treo cao, ánh sáng khá rực rỡ.

Nhưng lão tổ không ngồi trên đài sen. Nàng mặc một bộ đạo bào màu xanh, mày mắt như tranh vẽ, da trắng như tuyết, lúc này đang đứng bên dưới đài sen, nhìn chằm chằm Hạ Nhân và Trịnh Hồng Lộc.

Hạ Nhân biết nữ nhân này có tu vi Thần Hoàng cảnh tầng bảy, chắc chắn mình không nhìn thấu được, nên cũng không dùng Động Hư Chân Mục để quan sát.

“Khí tức trong này là của ngươi?” Nữ nhân phất tay, miếng ngọc giản lại trở về tay Hạ Nhân.

“Ngươi là Bách Lý Mặc?” Nữ nhân nói xong lại lắc đầu: “Không đúng… ngươi hẳn là Hạ Nhân…”

Hạ Nhân biết tên mình có lẽ còn có thể giấu được trước mắt đại chúng bình thường của Thần giới, nhưng trong mắt những Thần Đế và Thần Hoàng như thế này thì đã sớm không còn là bí mật.

Đặc biệt là Bách Lý gia tộc còn có mối liên hệ với sự xuất hiện của Thất Chú Thư.

“Đúng vậy!” Hạ Nhân nói: “Vãn bối Hạ Nhân, bái kiến tiền bối!”

“Được rồi, không cần hành lễ với ta!” Nữ tử khoát tay, nói: “Chuyện xảy ra trong Thần mộ Vu tộc năm đó, bổn cung cũng biết sơ qua. Ngươi hãy nói cho ta biết... rốt cuộc là chuyện gì?”

Hạ Nhân suy nghĩ một lát rồi nói: “Thực ra, Thất Chú Thư quả thật đã rơi vào tay Bách Lý gia các vị!”

“Vãn bối không phải tu sĩ tu hành nguyền rủa chi đạo. Sau khi tiến vào Thần mộ Vu tộc, ta đã bị người của Bách Lý gia các vị để mắt tới!”

“Trong lúc vạn bất đắc dĩ, ta đành giả mạo đệ tử Bách Lý Mặc của Bách Lý gia các vị!”

“Trong quá trình tìm kiếm cơ duyên, ta lại gặp tiền bối Bách Lý Đại Chùy ở Thần Vương cảnh!”

“Thất Chú Thư được giấu trong núi Cửu Cô. Vãn bối bị Bách Lý Đại Chùy bắt đi, sau đó Bách Lý Đại Chùy dẫn ta vào núi Cửu Cô.”

“Sau một phen tranh đấu giữa Bách Lý Đại Chùy và Thần Vương của Thiên Ngô gia, ông ấy đã lấy được Thất Chú Thư. Nhưng lúc đó, chúng ta lại cùng bị mắc kẹt trong bụng Thái Tuế. Thấy không còn hy vọng sống sót, Bách Lý Đại Chùy mới giao Thất Chú Thư cho ta, sau đó dùng sức mạnh tự bạo để xông ra một con đường sống từ trong cơ thể Thái Tuế, đưa ta ra ngoài!”

“Vốn dĩ vãn bối cũng định trả Thất Chú Thư lại cho các vị, đáng tiếc ngay sau khi vừa ra ngoài, ta đã bị đại năng Thần Hoàng cảnh của Thiên Ngô gia nguyền rủa, toàn bộ sức mạnh, thần niệm và tu vi đều mất sạch, không thể tu hành, cũng không thể lên đường, càng không có cách nào trả Thất Chú Thư lại cho các vị!”

“Sau đó, tuy vãn bối cũng có được một vài cơ duyên, hóa giải sức mạnh nguyền rủa trên người, nhưng lại bị ba ngàn Thần Đế truy nã. Mắt thấy sắp rơi vào tay kẻ khác, ta chỉ đành bất đắc dĩ dẫn họa sang nơi khác bằng Thất Chú Thư!”

“Ồ?” Nghe đến đây, lão tổ Bách Lý lại cười lạnh, hỏi: “Nói như vậy, ngươi vẫn còn nợ ta một quyển Thất Chú Thư?”

Lời này sao lại giống hệt kiểu của Vương Đôn thế, nghe thật khiến người ta muốn đánh.

“Khụ khụ khụ... không phải vậy!” Chuyện này Hạ Nhân chắc chắn có chết cũng không thể thừa nhận: “Năm đó, trước lúc Bách Lý Đại Chùy lâm chung, ông ấy đã cưỡng ép nhét Thất Chú Thư cho vãn bối, dặn ta nhất định phải giao nó cho Bách Lý gia các vị!”

“Nhưng ta không hề đồng ý với ông ấy!”

“Cho nên ta cũng không nợ các vị quyển Thất Chú Thư nào cả. Nếu Thần Hoàng bệ hạ muốn có nó, vậy phải đi hỏi Vương Bình!”

“Vương Bình?” Bách Lý Thần Hoàng cười lạnh: “Đến nay ba ngàn Thần Đế vẫn chưa tra ra được chút tung tích nào của Vương Bình, bổn hoàng thì có tài cán gì chứ?”

“Nếu hôm nay ngươi không đến để trả Thất Chú Thư, vậy đến đây làm gì?”

Hạ Nhân thật sự bị nữ Thần Hoàng này chọc tức đến đau bụng.

“Khụ khụ...” Hạ Nhân ho nhẹ hai tiếng, nói: “Quả thật là đến để trả lại vật phẩm!”

Hạ Nhân phất tay, hai món đồ bay ra.

Một món là chiếc nhẫn của Bách Lý Đại Chùy, món còn lại là tiểu thế giới tùy thân của ông ấy, hồ lô da xanh, cũng chính là Tu Di Hồ Lô.

“Trước lúc lâm chung, Bách Lý Đại Chùy đã đưa cho ta ba món đồ!”

“Vãn bối bất tài, không thể trả Thất Chú Thư lại cho Bách Lý gia, nhưng hai món đồ này của ông ấy, hôm nay ta đặc biệt đến trả lại!”

Thiên tài địa bảo trong hồ lô da xanh đều đã được Hạ Nhân đưa đến Thần Dược Cốc. Đương nhiên, hiện giờ trong tiểu thế giới hồ lô lại tràn ngập những thứ được nuôi trồng mới.

Giờ trả lại cho Bách Lý gia, cũng xem như chấm dứt một mối nhân quả.